

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์สภาพการตลาดผ้าไหมมัดหมี่ ทั้งตลาดภายในและภายนอกประเทศในปัจจุบัน ที่มีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ปัจจุบัน สหกรณ์การเกษตรบ้านเขว้า จำกัด มีเงินทุนในการดำเนินงานคงเหลือจำนวนหนึ่ง ประกอบกับมีที่ดินว่างเปล่าอยู่ติดกับศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์เกษตรและสหกรณ์ สินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ซึ่งสินค้าหลักที่นำมาจำหน่ายคือ ผ้าไหมมัดหมี่ สหกรณ์จึงได้เล็งเห็น โอกาสที่สำคัญในการจัดตั้ง โรงทอผลิตผ้าไหมมัดหมี่ เพื่อเพิ่มกำลังการผลิตให้เพียงพอต่อความต้องการของตลาด และเป็นการส่งเสริมอาชีพให้กับเกษตรกรผู้ทอผ้าไหมที่เป็นสมาชิกของสหกรณ์ที่ว่างเว้นจากการทำนา และไม่มีอาชีพเสริม ให้เข้าร่วม โครงการ เพื่อเรียนรู้การพัฒนา รูปแบบ ลวดลาย และคุณภาพของผ้าไหมที่ตรงกับความต้องการของตลาด เป็นการส่งเสริมอาชีพและเพิ่มรายได้ให้ครอบครัวและชุมชนให้สามารถพึ่งตนเองได้ตามระบบเศรษฐกิจพอเพียง ช่วยลดปัญหาการว่างงาน การอพยพแรงงาน ปัญหาสังคม และสามารถส่งเสริมให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวและศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์ผ้าไหมที่สำคัญของอำเภอบ้านเขว้า ต่อไป

การศึกษาความเป็นไปได้ทางการเงินในการจัดตั้งโรงทอผ้าไหมมัดหมี่ของสหกรณ์การเกษตรบ้านเขว้า จำกัด เป็นการศึกษาเพื่อนำผลการศึกษาที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาการตัดสินใจลงทุน ในการจัดตั้งโรงทอผ้าไหมมัดหมี่ ของสหกรณ์การเกษตรบ้านเขว้า จำกัด ในการศึกษาผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่จำเป็นต้องใช้ในการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ทางการเงิน และเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การศึกษาข้อต่าง ๆ ที่ตั้งไว้ โดยได้แบ่งผลสรุปการศึกษา ออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

สรุปผลการศึกษา

ตอนที่ 1 การผลิตและการจำหน่ายผ้าไหมมัดหมี่ของเกษตรกรสมาชิก สหกรณ์การเกษตร บ้านเขว้า จำกัด ที่เป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต

ผลการศึกษาสรุปได้ว่า เกษตรกรสมาชิกที่เป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต ทำการผลิตผ้าไหมมัดหมี่เป็นอาชีพรอง และมีอาชีพหลักเป็นเกษตรกรรม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงและมีสถานภาพสมรส อายุระหว่าง 41 – 60 ปี มีประสบการณ์ในการผลิตผ้าไหมมัดหมี่อยู่ระหว่าง 21 – 30 ปี และมีระดับการศึกษาสูงสุดในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 เกษตรกรสมาชิกแต่ละรายได้รับองค์ความรู้ในการผลิตผ้าไหมมาจากหลาย ๆ แหล่ง และโดยส่วนมากได้รับความรู้ในการผลิตผ้าไหมมาจากการถ่ายทอดจากบรรพบุรุษ เกษตรกรสมาชิกร้อยละ 70 มีกำลังการผลิตขนาดเล็กระหว่าง 1 – 5 หูก โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีกำลังการผลิตขนาดใหญ่มากกว่า 20 หูกขึ้นไปมีเพียงร้อยละ 2 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด การใช้แรงงานในการผลิต สำหรับผู้ผลิตขนาดใหญ่จำเป็นต้องมีการจ้างแรงงานมากกว่าผู้ผลิตขนาดเล็ก จากการศึกษาผู้ผลิตร้อยละ 70 ทำการจ้างแรงงานในบางขั้นตอนผู้ผลิตขนาดเล็กจะทำการผลิตเอง ส่วนผู้ผลิตขนาดใหญ่จะทำการจ้างแรงงานเข้ามาทำการผลิตในทุกขั้นตอนและใช้ระยะเวลาเฉลี่ยในการผลิต จำนวน 67 วัน เกษตรกรสมาชิกส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 70 ใช้แหล่งเงินทุนของตนเองทั้งหมดในการผลิต และมีเกษตรกรสมาชิกประมาณร้อยละ 30 ที่มีแหล่งเงินทุนในการผลิตมาจากการกู้ยืมบางส่วน สัดส่วนของการกู้ยืมส่วนมากจะอยู่ที่ร้อยละ 20 – 30 ของเงินทุนทั้งหมดที่ใช้ในการผลิต

ในการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคทางการผลิตในขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อให้ทราบว่าเกษตรกรสมาชิก ประสบปัญหาและมีอุปสรรคในการผลิตทางด้านใดบ้าง ซึ่งจากการศึกษาพบว่าเกษตรกรสมาชิกประสบปัญหาเกี่ยวกับการผลิตทางด้านต่าง ๆ ดังนี้ ปัญหาทางการผลิตพบว่าเกษตรกรสมาชิกที่เป็นเจ้าของปัจจัยการผลิตประสบปัญหาการขาดทักษะในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้ตรงตามความต้องการของลูกค้า ปัญหาเกี่ยวกับเงินทุนที่ใช้ในการผลิต เกษตรกรสมาชิกโดยส่วนมากเห็นว่าในกลุ่มชุมชนของตนที่ทำการผลิตผ้าไหมมัดหมี่ยังขาดการสนับสนุนทางด้านเงินทุนจากหน่วยงานภาครัฐ ซึ่งทำให้เกษตรกรสมาชิกไม่สามารถลดต้นทุนในการผลิตบางส่วนลงได้ ปัญหาเกี่ยวกับวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต เกษตรกรสมาชิกจะประสบปัญหาเกี่ยวกับการขาดแคลนวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต สาเหตุเนื่องจากในบางช่วงมีการขาดแคลนเส้นไหมทำให้การผลิตขาดการต่อเนื่องไม่สามารถทำการผลิตให้เพียงพอต่อความต้องการของลูกค้าในช่วงเทศกาลได้ ปัญหา

เกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิต ประสบปัญหาเกี่ยวกับความล้าสมัยของเครื่องมือ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิต ปัญหาดังกล่าวส่งผลให้เกิดความล่าช้าในการผลิตและไม่สามารถส่งสินค้าได้ตามเวลาที่ตกลงไว้ได้ เนื่องจากต้องใช้เวลาในการผลิตเป็นเวลานาน สำหรับบางช่วง เช่น เทศกาลปีใหม่ อาจทำให้ไม่สามารถทำการผลิตให้เพียงพอต่อความต้องการของลูกค้าได้ ปัญหาเกี่ยวกับแรงงานที่ใช้ในการผลิต ประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานในช่วงฤดูทำนา เนื่องจากเกษตรกรสมาชิกที่ทำการรับจ้างผลิตผ้าไหมมัดหมี่ส่วนมากมีอาชีพหลักเกษตรกรกรรมจึงไม่สามารถทำการรับจ้างผลิตผ้าไหมมัดหมี่ในช่วงฤดูการทำนาได้ ทำให้เกิดการขาดแคลนแรงงานส่งผลให้การผลิตมีการหยุดชะงักและผลิตผ้าไหมมัดหมี่ให้เพียงพอต่อความต้องการของตลาด ปัญหาเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่ทำการผลิต เกษตรกรสมาชิกทั้งหมดที่ทำการศึกษาประสบปัญหาเกี่ยวกับสีและลวดลายของผ้าไหมมัดหมี่ที่ทำการผลิตไม่ตรงตามความต้องการของลูกค้า เนื่องจากลูกค้าบางส่วนเห็นว่าสีสันทันและลวดลายของผ้าไหมไม่มีความทันสมัยและมีข้อจำกัดในการสวมใส่ผ้าไหมในบางโอกาส เท่านั้น

ตอนที่ 2 ลักษณะการรับจ้างผลิตผ้าไหมมัดหมี่ของเกษตรกรสมาชิกที่ไม่ได้เป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต

ผลการศึกษาสรุปได้ว่า เกษตรกรสมาชิกผู้เป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต ทำการรับจ้างผลิตผ้าไหมมัดหมี่เป็นอาชีพรองคิดเป็นร้อยละ 84 และทำการรับจ้างผลิตผ้าไหมเป็นอาชีพหลัก คิดเป็นร้อยละ 14 ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงและมีสถานภาพสมรส อายุระหว่าง 41 – 50 ปี มีประสบการณ์ในการผลิตผ้าไหมมัดหมี่อยู่ระหว่าง 11 – 30 ปี และมีระดับการศึกษาสูงสุดในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 เกษตรกรสมาชิกแต่ละรายได้รับองค์ความรู้ในการผลิตผลิตผ้าไหมมาจากหลาย ๆ แหล่ง และโดยส่วนมากได้รับความรู้ในการผลิตผ้าไหมมาจาก การถ่ายทอดจากบรรพบุรุษ เกษตรกรสมาชิกส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 95 ไม่ได้ทำการรับจ้างในช่วงเดือน มกราคม มิถุนายน กรกฎาคม และธันวาคม เพราะอยู่ในช่วงฤดูการทำนาเนื่องจากเกษตรกรส่วนใหญ่ในท้องถิ่นประกอบอาชีพเกษตรกรเป็นอาชีพหลัก และส่วนใหญ่ทำการรับจ้างผลิตผ้าไหมมัดหมี่ใน 1 ปี เป็นเวลาเฉลี่ยประมาณ 245 วัน

เกษตรกรสมาชิกส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 38 มีระยะเวลาที่เป็นสมาชิกสหกรณ์หรือกลุ่มสตรีสหกรณ์เป็นเวลา 1 – 5 ปี รองลงมาคือ 11 – 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 22 และเป็นสมาชิก 26 – 30 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด ประมาณร้อยละ 3 จากการศึกษาพบว่าหากสหกรณ์จะทำการจัดตั้งโรงทอผ้าไหมมัดหมี่และทำการรวมเกษตรกรสมาชิกผู้รับจ้างผลิตผ้าไหมในขั้นตอนต่าง ๆ มาทำการผลิตผ้า

ใหม่ให้กับสหกรณ์ เกษตรกรสมาชิกส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 97 มีความยินดีที่จะเข้าร่วมทำการผลิตกับสหกรณ์ เกษตรกรสมาชิกผู้ที่ไม่เข้าร่วมทำการผลิตหากสหกรณ์จะทำการจัดตั้งโรงทอผ้าไหมมัดหมี่ ส่วนมากเป็นผู้สูงอายุที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป โดยเหตุผลที่เกษตรกรสมาชิกไม่เข้าร่วมรับจ้างทำการผลิตผ้าไหมมัดหมี่ในขั้นตอนต่างๆ กับสหกรณ์เนื่องจาก เดินทางไม่สะดวกเนื่องจากสภาพร่างกายไม่แข็งแรง และเดินทางไม่สะดวกเนื่องจากอยู่ห่างไกลกับที่ตั้งโรงทอ

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความเป็นไปได้ทางการเงินในการจัดตั้งโรงทอผ้าไหมของสหกรณ์การเกษตรบ้านเขว้า จำกัด และศึกษาถึงผลที่เกิดขึ้นในกรณีที่ โรงทอผ้าไหม ต้องเผชิญกับความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้นในอนาคต ทางด้านต้นทุน และผลประโยชน์ของโครงการ

โครงการจัดตั้ง โรงทอผ้าไหมมัดหมี่ ของสหกรณ์การเกษตร จำกัด ที่จะสร้างขึ้น ตั้งอยู่เลขที่ 760 – 760/1 ถนนชัยภูมิ – บ้านเขว้า กิโลเมตรที่ 13 (ทางหลวงหมายเลข 225 สายชัยภูมิ – นครสวรรค์) ต. บ้านเขว้า อ. บ้านเขว้า จ. ชัยภูมิ โดยใช้พื้นที่ว่างเปล่าส่วนหนึ่งภายในบริเวณของสหกรณ์การเกษตรบ้านเขว้า จำกัด ซึ่งอยู่ภายในบริเวณเนื้อที่ 30 ไร่เศษ ที่อยู่ติดกับศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์เกษตรและ สินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เป็นสถานที่ก่อสร้าง โรงทอผ้าไหมที่สร้างขึ้นเป็นอาคารชั้นเดียว ภายในตัวอาคารได้แบ่ง ออกเป็นห้องต่างๆจำนวน 4 ห้อง คือ ห้องสำนักงาน ห้องที่ใช้ในการทอผ้า ห้องที่ใช้ในการฟอกย้อมเส้นไหม และห้องที่ใช้ในการผลิตเพื่อเตรียมเส้นไหมย้อมและเส้นไหมพุ่ง

โรงทอผ้าไหมมัดหมี่ ของสหกรณ์การเกษตรบ้านเขว้า จำกัด มีขนาดกำลังการผลิตจำนวน 40 หูก ซึ่ง 1 หูก ผลิตผ้าไหมได้ จำนวน 18 ชุด การผลิต 1 หูกใช้ระยะเวลาในการผลิต ประมาณ 67 วัน โดยผ้าไหมมัดหมี่ที่ทำการผลิต เป็นผ้าไหมมัดหมี่ชนิด 2 ตะกอ ขนาดฟืม 48 หน้ากว้าง 1 เมตร ยาว 3.60 เมตร โดย 1 ชุดแบ่งออกเป็น ผ้าพื้น 1 ผืน และ ผ้ามัดหมี่ 1 ผืน ทอติดกัน แต่ละผืนมีความยาว อย่างละ 1.80 เมตร กระบวนการในการผลิตผ้าไหมมัดหมี่ ชนิด 2 ตะกอ ประกอบด้วย ขั้นตอนหลักในการผลิต 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนในการเตรียมเส้นไหมย้อม ขั้นตอนในการเตรียมเส้นไหมพุ่ง และขั้นตอนในการทอผ้า

การศึกษาความเป็นไปได้ทางการเงิน ในการจัดตั้ง โรงทอผ้าไหมมัดหมี่ของสหกรณ์การเกษตรบ้านเขว้า จำกัด เป็นการวิเคราะห์แบบปรับค่าเวลา ซึ่งเกณฑ์ที่ใช้ในการชี้วัด ได้แก่ มูลค่าปัจจุบันสุทธิ อัตราส่วนผลประโยชน์ต่อต้นทุน และอัตราผลตอบแทนภายในของโครงการ โดยมี

ข้อสมมติฐานในการวิจัย ดังนี้ กำหนดระยะเวลาในการดำเนินโครงการ เป็นเวลา 15 ปี โดยใช้อายุการใช้งานของกี่ หรือหูกทอผ้า ซึ่งเป็นอุปกรณ์ทอผ้าที่มีอายุการใช้งานนานที่สุด เป็นอายุโครงการ โรงทอผ้าไหมมัดหมี่ใช้ระยะเวลาในการก่อสร้าง 1 ปี โดยเริ่มทำการก่อสร้างในปี พ.ศ. 2549 และเริ่มดำเนินการผลิตได้ในปี พ.ศ. 2550 โดยเริ่มประเมินโครงการในปี พ.ศ.2550 – 2564 โรงทอผ้าไหมมัดหมี่มีกำลังการผลิต 40 หูก โดย 1 หูกสามารถทำการผลิตผ้าไหมมัดหมี่ออกมาได้จำนวน 18 ชุดใช้เวลาในการผลิตโดยเฉลี่ยเป็นเวลา 2 เดือน และทำการผลิตทุกวัน เพราะฉะนั้นในระยะเวลา 1 ปี กำลังการผลิต 40 หูกจึงสามารถผลิตผ้าไหมมัดหมี่ออกมาได้จำนวน 4,320 ชุด การกำหนดราคาในการจำหน่ายผ้าไหมมัดหมี่ที่ สหกรณ์ทำการผลิตได้ ในปีที่ 1 ของโครงการจะใช้ราคาจำหน่ายในปี พ.ศ. 2549 มาใช้ในการคำนวณ หลังจากนั้นจะคิดราคาจำหน่ายเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 3 ต่อปีโดยคิดจากข้อมูลสถิติการจำหน่ายผ้าไหมมัดหมี่ที่เพิ่มขึ้นย้อนหลังในช่วงระยะเวลา 3 ปี คือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 – 2549 การกำหนดราคา วัสดุอุปกรณ์และวัตถุดิบที่ต้องใช้เกี่ยวกับการทอผ้า ในปีที่ 1 ของโครงการ จะใช้ราคา ชื่อวัสดุอุปกรณ์ และวัตถุดิบ ในปี 2549 มาใช้ในการคำนวณ หลังจากนั้นจะคิดค่าวัตถุดิบในส่วนของค่าเส้นไหมยืน และค่าเส้นไหมพุ่ง เพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 2 ต่อปีโดยคิดจากข้อมูลสถิติการซื้อเส้นไหมที่ต้องใช้ในการทอผ้าไหมมัดหมี่ที่เพิ่มขึ้นย้อนหลังในช่วงระยะเวลา 3 ปี คือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 – 2549 ค่าเงินเดือนที่จ่ายให้กับบุคลากรที่เป็นพนักงานประจำโรงงาน เช่น เงินเดือนของพนักงานฝ่ายการเงินและบัญชี พนักงานฝ่ายการตลาด พนักงานฝ่ายควบคุมการผลิต ในปีแรกของโครงการจะจ่ายอัตราเงินเดือนที่กำหนดไว้ในปี 2549 หลังจากนั้นจะคิดค่าใช้จ่ายของเงินเดือนเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 4 ต่อปี เนื่องจากเป็นนโยบายการจ่ายเงินเดือนพนักงานที่สหกรณ์ได้ตั้งไว้ ค่าเสื่อมราคาเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้ในการผลิตที่มีอายุการใช้งาน ใช้วิธีการคำนวณค่าเสื่อมราคาวิธีเส้นตรง อัตราคิดลดในการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ของโครงการเท่ากับ 7.75 โดยใช้ อัตราดอกเบี้ยเงินให้สินเชื่อถั่วเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่ 5 แห่ง ได้แก่ ธนาคารกรุงเทพ ธนาคารกรุงไทย ธนาคารกสิกรไทย ธนาคารไทยพาณิชย์ และธนาคารทหารไทย โดยใช้อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ MLR ที่ธนาคารคิดกับลูกหนี้ชั้นดีที่เป็นสถาบันที่มีการกำหนดระยะเวลาชำระคืนแน่นอน เนื่องจากต้องการศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการในกรณีที่สหกรณ์กู้ยืมเงินมาลงทุน

ต้นทุนของโครงการ ประกอบไปด้วย ค่าใช้จ่ายในการลงทุน และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน ค่าใช้จ่ายในการลงทุน ประกอบด้วย ค่าก่อสร้างโรงทอผ้าไหม ค่าอุปกรณ์ทอผ้าที่มีอายุการใช้งาน 15 ปี ค่าอุปกรณ์ทอผ้าที่มีอายุการใช้งานน้อยกว่า 15 ปี ส่วนค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน ประกอบไปด้วย ค่าวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต ค่าแรงงานที่ใช้ในการผลิต ค่าเงินเดือนบุคลากรที่เป็นพนักงานประจำโรงงาน ค่าไฟฟ้าและค่าน้ำประปา

ผลประโยชน์ของโครงการในการผลิตผ้าไหมมัดหมี่ จำนวน 1 ทูก สามารถผลิตผ้าไหมมัดหมี่ออกมาเพื่อจำหน่ายออกสู่ตลาด ได้จำนวน 18 ชุด โดยใช้ระยะเวลาในการผลิตประมาณ 2 เดือน เพราะฉะนั้นในช่วงเวลา 1 ปี เราจึงสามารถผลิตผ้าไหมมัดหมี่ได้จำนวน 6 รอบการผลิต ราคาจำหน่ายผ้าไหมมัดหมี่ ณ ช่วงเวลาที่ทำการศึกษา ในปี พ.ศ. 2549 มีราคา 950 บาท/ชุด ระยะเวลา 1 ปี กำลังการผลิตจำนวน 40 ทูกมีรายได้ในการจำหน่าย เท่ากับ 4,104,000 บาท และราคาจำหน่ายผ้าไหมมัดหมี่จะเพิ่มขึ้นอีก 3% ทุกปี

ผลการวิเคราะห์เกณฑ์การตัดสินใจเพื่อการลงทุน

ผลการวิเคราะห์จากการคำนวณ ได้มูลค่าปัจจุบันสุทธิเท่ากับ 3,475,215.58 มีค่าเป็นบวก แสดงว่า ความเป็นไปได้ทางการเงินในการจัดตั้งโรงทอผ้าไหมมัดหมี่ของสหกรณ์การเกษตรบ้านเขว้า จำกัด เป็นที่ยอมรับได้ และมีความเหมาะสมในการลงทุน เนื่องจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิมีค่าเป็นบวก ซึ่งหมายความว่า เมื่อมีการลงทุนในการจัดตั้งโรงทอเพื่อผลิตผ้าไหมมัดหมี่แล้วนั้น ผลการดำเนินงานจะให้ผลตอบแทนมากกว่า รายจ่ายที่เกิดขึ้นเมื่อมีการคิดลดอยู่ในรูปของมูลค่าปัจจุบันสุทธิ

ผลการวิเคราะห์จากการคำนวณ ได้อัตราส่วนผลประโยชน์ต่อต้นทุนเท่ากับ 1.11 แสดงว่า ความเป็นไปได้ทางการเงินในการจัดตั้งโรงทอผ้าไหมมัดหมี่ของสหกรณ์การเกษตรบ้านเขว้า จำกัด เป็นที่ยอมรับได้ และมีความเหมาะสมในการลงทุน เนื่องจากอัตราส่วนผลประโยชน์ต่อต้นทุนมีค่ามากกว่า 1 แสดงว่า เมื่อมีการลงทุนไปจำนวน 1 บาท จะได้ผลตอบแทนกลับคืนมา 1.11 บาท หรือได้กำไรเท่ากับ 0.11 บาท

ผลการวิเคราะห์จากการคำนวณ ได้อัตราผลตอบแทนภายในโครงการ 30.86 แสดงว่า ความเป็นไปได้ทางการเงินในการจัดตั้งโรงทอผ้าไหมมัดหมี่ของสหกรณ์การเกษตรบ้านเขว้า จำกัด เป็นที่ยอมรับได้ และมีความเหมาะสมในการลงทุน เนื่องจากอัตราผลตอบแทนภายในโครงการ (IRR) ที่ได้มีค่าร้อยละ 30.86 มีค่ามากกว่าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ที่ใช้ในการคำนวณ

ผลการวิเคราะห์ความอ่อนไหวของโครงการ

1. เมื่อรายได้จากการจำหน่ายผ้าไหมมัดหมี่ลดลงร้อยละ 5 ในขณะที่ ต้นทุนคงที่

$$\text{NPV} = 1,706,104.22 \quad \text{BCR} = 1.05 \quad \text{IRR} = 18.76\%$$

2. เมื่อรายได้จากการจำหน่ายผ้าไหมมัดหมี่ลดลงร้อยละ 10 ในขณะที่ ต้นทุนคงที่

$$\text{NPV} = -63,007.53 \quad \text{BCR} = 0.998 \quad \text{IRR} = 7.34\%$$

3. เมื่อรายได้จากการจำหน่ายผ้าไหมมัดหมี่คงที่ ในขณะที่ต้นทุนในการซื้อวัตถุดิบในการผลิต เช่น ราคาเส้นไหมยืน และราคาเส้นไหมพุ่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 5

$$\text{NPV} = 2,628,774.08 \quad \text{BCR} = 1.08 \quad \text{IRR} = 24.78\%$$

4. เมื่อรายได้จากการจำหน่ายผ้าไหมมัดหมี่คงที่ ในขณะที่ต้นทุนในการซื้อวัตถุดิบในการผลิต เช่น ราคาเส้นไหมยืน และราคาเส้นไหมพุ่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 10

$$\text{NPV} = 1,782,330.91 \quad \text{BCR} = 1.05 \quad \text{IRR} = 19.06\%$$

5. เมื่อรายได้จากการจำหน่ายผ้าไหมมัดหมี่ลดลงร้อยละ 5 ในขณะที่ ต้นทุนในการซื้อวัตถุดิบในการผลิต เช่น ราคาเส้นไหมยืน และราคาเส้นไหมพุ่งเพิ่มขึ้น ร้อยละ 5

$$\text{NPV} = 859,661.98 \quad \text{BCR} = 1.03 \quad \text{IRR} = 13.23\%$$

ผลการวิเคราะห์ความอ่อนไหวของโครงการในกรณีต่าง ๆ พบว่ามีความเหมาะสมในการลงทุน 4 กรณี เนื่องจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิมี (NPV) มีค่าเป็นบวก อัตราส่วนผลประโยชน์ต่อต้นทุน (BCR) มีค่ามากกว่า 1 และอัตราผลตอบแทนภายในโครงการ (IRR) ที่ได้มีค่าร้อยละมากกว่าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่ใช้ในการคำนวณ และมีกรณี 2 ที่สมมติให้รายได้จากการจำหน่ายผ้าไหมมัดหมี่ลดลงร้อยละ 10 ในขณะที่ต้นทุนคงที่ ผลที่ได้จากการคำนวณไม่คุ้มค่าต่อการลงทุน

ผลการวิเคราะห์การทดสอบค่าความแปรเปลี่ยน

ผลการทดสอบค่าความแปรเปลี่ยนทางด้านต้นทุนได้เท่ากับร้อยละ 10.89 ซึ่งหมายความว่าโครงการจัดตั้งโรงงานทอผ้าเพื่อผลิตผ้าไหมมัดหมี่ จะยังคุ้มค่าต่อการลงทุน หากต้นทุนหากต้นทุนในการจัดตั้งโรงทอผ้าไหมไม่เพิ่มขึ้นมากกว่าร้อยละ 10.89

ผลการทดสอบค่าความแปรเปลี่ยนทางด้านผลประโยชน์ได้เท่ากับร้อยละ 9.82 ซึ่งหมายความว่าโครงการจัดตั้งโรงงานทอผ้าเพื่อผลิตผ้าไหมมัดหมี่จะยังคุ้มค่าต่อการลงทุน หากผลประโยชน์ที่ได้รับจากการจำหน่ายผ้าไหมมัดหมี่ลดลงไม่เกินร้อยละ 9.82

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการศึกษา

1. จากการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ทางการเงินทั้ง 3 กรณี พบว่าการลงทุนในการจัดตั้งโรงทอผ้าไหมมัดหมี่มีความคุ้มค่าในการลงทุน ดังนั้นผู้จัดการสหกรณ์ ควรจะให้ความสนใจในการเข้ามาลงทุนในธุรกิจนี้และหน่วยงานภาครัฐควรให้การสนับสนุน
2. จากการวิเคราะห์ความอ่อนไหวของโครงการ พบว่าผลตอบแทนของโครงการมีความอ่อนไหวต่อการเปลี่ยนแปลงของ ราคาจำหน่ายผ้าไหมมัดหมี่ ซึ่งส่งผลกระทบต่อรายได้ของกิจการ และต้นทุนในการซื้อเส้นไหมซึ่งเป็นวัตถุดิบที่สำคัญในการผลิตในการวิเคราะห์ค่าความอ่อนไหว ขณะที่ทำการวิจัยพบว่า มีความคุ้มค่าในการลงทุนทุกกรณี แต่เมื่อผู้ประกอบการตัดสินใจลงทุนแล้วควรให้ความสำคัญในการบริหารจัดการเกี่ยวกับ ราคาจำหน่าย และราคารับซื้อเส้นไหมเป็นพิเศษด้วย
3. การกำหนดอัตราคิดลดในการศึกษาคครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดอัตราคิดลด 7.75 เพียงค่าเดียวซึ่งใกล้เคียงกับสถานการณ์ในปัจจุบันมากที่สุด โดยใช้อัตราดอกเบี้ยเงินให้สินเชื่อถั่วเฉลี่ยประจำวันวันที่ 4 กันยายน 2549 ของธนาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่ 5 แห่ง ได้แก่ ธนาคารกรุงเทพ ธนาคารกรุงไทย ธนาคารกสิกรไทย ธนาคารไทยพาณิชย์ และธนาคารทหารไทย โดยใช้อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ MLR ที่ธนาคารคิดกับลูกหนี้ชั้นดีที่เป็นสถาบันที่มีการกำหนดระยะเวลาชำระคืนแน่นอน เนื่องจากต้องการ

ศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการในกรณีที่สหกรณ์กู้ยืมเงินมาลงทุน ในอนาคตหากมีโครงการเกิดขึ้นจริง ผู้ประกอบการควรพิจารณาว่า อัตราผลตอบแทนที่นำมาคิดมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ และสถานะเศรษฐกิจ ในขณะนั้นหรือไม่

4. จากการวิเคราะห์ความอ่อนไหวของโครงการทางด้านต้นทุนพบว่าราคาซื้อเส้นไหมของเกษตรกรสมาชิกผู้เป็นเจ้าของปัจจัยการผลิตมีการขึ้นลงของราคาค่อนข้างสูง ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะให้ทางสหกรณ์การเกษตรบ้านเขว้า จำกัด ทำการรวมซื้อวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตผ้าไหม เช่น เส้นไหมยืนและเส้นไหมพุ่ง ให้แก่เกษตรกรสมาชิก เพื่อช่วยลดต้นทุนในการผลิต

5. จากการศึกษาสภาพปัญหาในการผลิตของเกษตรกรสมาชิกพบว่า ปัญหาสำคัญที่พบคือเกษตรกรสมาชิกขาดทักษะในการผลิตผ้าไหมเพื่อให้ได้สีสันและลวดลายตรงตามความต้องการของตลาด ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะให้ทางสหกรณ์การเกษตรบ้านเขว้า จำกัด ทำการจัดอบรมการผลิตเพื่อให้เกษตรกรสามารถพัฒนารูปแบบและลวดลายของผ้าไหมให้ตรงตามความต้องการของตลาดมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ในการศึกษาครั้งนี้ โรงงานทอผ้า มีการผลิตเฉพาะผ้าไหมมัดหมี่ออกมาจำหน่ายเท่านั้นเพื่อเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับโรงงานทอผ้า ผู้ประกอบการควรมีการนำผ้าไหมมัดหมี่มาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์อื่นที่สอดคล้องกับความต้องการของลูกค้าในการใช้งานมากขึ้น เช่น การนำผ้าไหมมัดหมี่มาแปรรูปเป็นกระเป๋า เนคไท หรือ ปลอกหมอนต่าง ๆ เพื่อเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับตัวผลิตภัณฑ์ และเพิ่มรายได้ให้กับกิจการ